

عنوان مقاله:

شخصیت می در شعر حافظ

محل انتشار:

ششمین همایش ملی پژوهش های نوین در حوزه زبان و ادبیات ایران (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسندگان:

ولی اله اسلامی - دبیر

امیرعلی اسلامی - دانش آموز

خلاصه مقاله:

شخصیت بخشی یکی از بارزترین صور خیالی است که از سوی حافظ مورد استفاده قرار گرفته است. حافظ به اشیاء و عناصر گوناگون طبیعت شخصیت انسانی می بخشد. این شخصیت بخشی ها اغلب برخاسته از عواملی است و شاعر در آن اهداف خاصی را دنبال می کند. در بین عناصر مشخص، شاعر به شخصیت بخشی به می توجه خاصی دارد و بیشتر به آن پرداخته است. بررسی منشا شخصیت بخشی ها نسبت به می نشان می دهد که حافظ در ورای ظاهر ابیات در مورد می، به دنبال مقاصد دیگریست. در این مقاله، با استفاده از نظریات محققان غربی در باره ی استعاره و شخصیت بخشی و منشا آن و نیز بررسی اوضاع و احوال سیاسی و اجتماعی عصر شاعر و نیز ویژگی های شخصی خود شاعر، انواع شخصیت بخشی ها نسبت به می و منشا آنها در شعر حافظ، بررسی و تحلیل می گردند. منشاهای شخصیت بخشی در شعر حافظ عبارتند از: تزیین و تصویرگری، بیان قوه تخیل، ضرورت اجتماعی، انتقال فکر و اندیشه، پوشیده گویی، بیان عواطف نسبت به مشخص. منشاهای شخصیت بخشی به می در شعر حافظ عبارتند از: تصویر گری و خیال پردازی، ضرورت اجتماعی و پوشیده گویی، اظهار علاقه و عواطف به مشخص.

کلمات کلیدی:

حافظ، شخصیت بخشی، می

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1042122>

